Kielce, dnia 9 września 1933 r.

KIELECKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 22.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia:

Ogłoszenia:

Pismo okólne

Zawiadomienie

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

DZIAŁ URZĘDOWY.

141.

ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 16 sierpnia 1933 r.

w sprawie zmiany przepisów miejscowych o zaopatrzeniu w urządzenia wodociągowe, skanalizowaniu i połączeniu nieruchomości z siecią wodociągową i kanalizacyjną oraz o warunkach korzystania z urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych w mieście Częstochowie.

Na podstawie art. 415 pkt. a oraz art. 410 pkt. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23 poz. 202) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663), na wniosek Wojewody Kieleckiego z dnia 10 kwietnia 1933 r. L. R. P. B. J. 8/38, oparty na decyzji Kierownika Tymczasowego Zarządu miasta Częstochowy z dnia 27 marca 1933 r., działającego w zastępstwie Rady Miejskiej. zarządza się co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1931 roku w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrzeniu w urządzenia wodociągowe, skanalizowaniu i połączeniu nieruchomości z siecią wodociągową i kanalizacyjną oraz o warunkach korzystania z urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych w mieście Częstochowie, ogłoszonem w numerze 10 kieleckiego Dziennika Wojewódzkiego pod poz. 176 z r. 1931, wprowadza się następujące zmiany:

1) **§ 1** otrzymuje brzmienie następujące:

„Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy, garaże oraz przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu i kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe instalacje wodociągowe i kanalizacyjne i połączone z wodociągiem i kanałem ulicznym:

a) nieruchomości, zabudowane przed oddaniem do użytku publicznego wodociągu i kanału ulicznego, — w terminie, który oznaczy magistrat;

b) nieruchomości, zabudowywane po oddaniu wodociągu i kanału ulicznego do użytku publicznego, — przed oddaniem budynku do uzytku.

O terminie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub na danym placu Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

W razie niewykonania przez właściciela w terminach, o których mowa w ustępie pierwszym, danych urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych. lub też niepołączenia tych urządzeń z wodociągiem i kanałem miejskim. Magistrat ma prawo wykonać powyższe urządzenia lub połączenia na koszt właściciela z tem, że:

a) urządzenia powyższe mają być wykonane w minimalnym zakresie według § 2 niniejszych przepisów;

b) wydatki na wymienione roboty powinny być zwrócone Magistratowi według kosztorysu, zestawionego przez Magistrat, w terminie przezeń oznaczonym. a w razie nieuiszczenia w tym terminie mają być ściągnięte drogą administracyjną.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, powinna być równocześnie połączona z siecią wodociągową.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy koszta urządzenia instalacyj domowych na tych nieruchomościach są zbyt wysokie w stosunku do ich wartości, Magistrat może w drodze wyjątku zwolnić właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem lub kanałem miejskim. Dla użytku tych nieruchomości Magistrat urządzi studzienki uliczne na koszt właścicieli powyższych nieruchomości i będzie je utrzymywał również ich kosztem.

Zwolnienie od połączenia nieruchomości z wodociągiem lub kanałem ulicznym nie zwalnia właściciela tej nieruchomości od uiszczenia opłat, przewidzianych w § 25.

Przepisy niniejszego paragrafu o obowiązku przyłączenia nieruchomości do wodociągu miejskiego nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę zdatną do picia, o ile urządzenia te stale i pewnie zabezpieczają wodę od zanieczyszczenia. Przepisy niniejsze nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów przemysłowych i technicznych".

2) **§ 2** otrzymuje brzmienie:

„Kanalizacja nieruchomości powinna usuwać z budynków, przeznaczonych na pobyt ludzi, wszelkie płynne nieczystości, jak wodę zużytą w gospodarstwie domowem i ścieki ustępowe, odprowadzając je bezpośrednio drogą podziemną do kanału.

Przy kanalizowaniu i łączeniu z wodociągiem nieruchomości, zabudowanych przed oddaniem do użytku publicznego kanału i wodociągu ulicznego na danej ulicy lub placu, wymagane są następujące urządzenia:

a) wszystkie istniejące krany wodociągowe powinny być połączone z wodociągiem miejskim, a wszystkie zlewy już istniejące, jako też i nowe, powinny być bezpośrednio złączone z przewodem odprowadzającym tak, aby woda zużyta była odprowadzona do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku mieszkań i innych lokali, niezaopatrzonych w zlewy i krany, należy urządzić na każdem podwórzu po jednym ogólnym zlewie wraz z wypustem wodociągowym;

b) na każdej nieruchomości zabudowanej przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia o prawie budowlanem (Dz. U R. P. Nr 23, poz. 202 z roku 1928) należy urządzić jeden ogólny ustęp conajmniej o jednym sedesie połączony bezpośrednio z podziemnym kanałem i zaopatrzony w odpowiednie urządzenia do spłókiwania; jeżeli nie wszystkie lokale posiadają własne klozety, należy powiększyć liczbę sedesów w ustępach tak, żeby jeden sedes ogólnego ustępu przypadł na 20-tu mieszkańców, nieposiadających klozetów w mieszkaniach; ilość sedesów może być zmniejszana w miarę urządzania w domu pojedyńczych klozetów mieszkaniowych;

c) w budynkach, które zostaną wzniesione albo przebudowane po wejściu w życie art. 251 rozp. Prez. Rz. P. z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) należy urządzić o ile to okaże się możliwe, w każdem samoistnem mieszkaniu osobny ustęp spłókiwany wodą, o wymiarach conajmniej 0,85x1,15 m., w każdem zaś samoistnem mieszkaniu, złożonem przynajmniej z 2 izb (przyczem kuchnia liczy się za izbę) należy urządzić ponadto osobny zlew kuchenny wraz z kranem wodociągowym; dla mniejszych mieszkań, niezaopatrzonych we własne zlewy i krany wodociągowe, należy urządzić na każde 4-ry mieszkania po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) wszystkie istniejące ustępy należy połączyć z kanałem i zaopatrzyć w odpowiednie urządzenia do spłókiwania;

e) stajnie i chlewy należy połączyć z kanałem, w celu umożliwienia bezpośredniego odprowadzania nieczystości płynnych".

3) **§ 19** otrzymuje brzmienie:

„Otwarcia dopływu wody po wykonaniu instalacji domowej uskutecznia Magistrat po sprawdzeniu należytego wykonania instalacji i przeprowadzeniu próby ciśnienia".

4) **§ 23** otrzymuje brzmienie:

„Zużycie wody oblicza się na podstawie wodomierzy, stanowiących własność miejską. Za wynajem wodomierzy płaci właściciel nieruchomości czynsz roczny w wysokości 20% kosztów wodomierza".

Wodomierze utrzymuje, czyści i naprawia Magistrat. Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez urzędników Magistratu.

Właściciel nieruchomości jest odpowiedzialny za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów połączeniowych, oraz wewnętrzne z powodu zamarznięcia, a w razie stwierdzenia uszkodzenia ponosi koszty naprawy; w razie zerwania plomby legalizacyjnej właściciel nieruchomości ponosi koszty powtórnego ocechowania.

5) **§ 24** otrzymuje brzmienie:

„Opłaty za użycie wody i korzystanie z kanałów wymierza Magistrat.

Opłaty za wodę i korzystanie z kanałów miejskich oraz za korzystanie z wodomierzy uiszczają właściciele nieruchomości.

Opłaty za użycie wody, względnie za prawo korzystania ze studzienek wodociągowych (§ 1) uiszczają właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt studzienki zostały zbudowane".

6) **§ 25** otrzymuje brzmienie:

„Opłaty za wodę i za korzystanie z kanałów od budynków, przeznaczonych na pobyt ludzi, będą pobierane w stosunku procentowym do komornego, pobieranego w czerwcu 1914 roku, względnie do wartości czynszowej z tegoż czerwca 1914 roku przyczem, o ile chodzi o domy, które istniały w czerwcu 1914

r., komorne to, względnie wartość czynszowa będzie przerachowywana w stosunku 100 rubli = 266 złotych, o ile zaś chodzi o domy, które w czerwcu 1914 roku nie istniały, lub o domy o nieustalonej wartości czynszowej — komorne będzie obliczone, jak dla domów wybudowanych i wynajmowanych w 1914 r. a znajdujących się w tykich samych lub podobnych warunkach.

Od lokali mieszkalnych i wogóle pomieszczeń, przeznaczonych na pobyt ludzi z wyjątkiem lokali, o których mowa niżej, pobierane będzie za wodę 10% wspomnianego wyżej komornego i za korzystanie z kanału miejskiego 10% tegoż komornego.

Od lokali, zajętych na sklepy, teatry i kinematografy, składy oraz rzemieślnicze warsztaty pracy, których właściciele posiadają świadectwa przemysłowe, z wyjątkiem lokali biurowych, restauracyj, cukierni, kawiaren, piekaren, masarni, pralen i t. p. pobierane będzie za wodę 5% wspomnianego wyżej komornego i za korzystanie z kanału miejskiego 5% tegoż komornego.

Dla lokali zajętych tylko czasowo na sklepy, składy i t. p. ustala się komorne według ilości ubikacyj, zajętych na ten cel.

W razie użycia w lokalach, o których wyżej mowa w ustępach 2-im i 3-im, wody powyżej norm, obliczonych na zasadzie § 30, poza opłatami, przewidzianemi w tychże ustępach 2-im i 3-im, będzie pobierane 0,25 zł. za 1 m^3 wody, zużytej powyżej wspomnianych norm.

Za prawo pobierania wody i za korzystanie z kanału przez właścicieli tych nieruchomości, które w wyznaczonym w myśl § 1 terminie nie zostały przyłączone do wodociągu i kanału miejskiego, będzie pobierane od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia 10% komornego względnie wartości czynszowej w czerwcu 1914 r.

Za wodę, zużytą w miejskich instytucjach, zakładach użyteczności publicznej, koszarach wojskowych, kościołach, domach modlitwy i towarzystw dobroczynnych, kulturalno-oświatowych i zawodowych będzie pobierane za 1 m^3 wody — 0,50 zł.; za 1 m^3 odprowadzonych ścieków, obliczonych według ilości wody, wykazanej przez wodomierz — 0,50 zł. Jeżeli takie lokale nie posiadają wodomierzy to będzie pobierane:

5% komornego względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r. za zużycie wody,

5% tegoż komornego za korzystanie z kanału.

Za wodę zużytą do stajen (krów, koni) ogrodów i t. p. oraz na cele budowlane będzie pobierane od każdego metra sześciennego, przy zużyciu wody w ilości:

od	1 do 200 m^3	. . .	0,50 zł.
„	201 „ 400 m^3	. . .	0,40 „
„	401 „ 600 m^3	. . .	0,30 „
„	601 (i ponad)	. . . .	0,25 „

Za korzystanie z kanału dla tychże celów będą pobierane opłaty w tej samej wysokości jak za zużycie wody.

Za wodę, zużytą na cele przemysłowe, będą pobierane opłaty na podstawie specjalnych umów, które zostaną zawarte z zainteresowanymi.

Za odprowadzenie za pomocą kanałów miejskich wody, zużytej dla celów przemysłowych, nie pochodzącej z wodociągów miejskich, będzie pobierane 0,10 zł. za 1 m^3.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych oraz za ich użytkowanie, będzie pobierane:

a) za wydanie przez Magistrat danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych, potrzebnych do projektu wodociągu domowego i kanalizacji domowej — zł. 5,

b) za rozpatrzenie projektu urządzenia domowego wodociągu i kanalizacji domowej:
od podania zł. 5
i od formatu (sekcji) projektu zł. 2,

c) za dozór na wykonaniem budowy wodociągu domowego i kanalizacji domowej zł. 10,

d) za przeprowadzenie rewizji domowego urządzenia kanalizacyjnego i domowego urządzenia wodociągowego łącznie z próbą ciśnienia oraz zainstalowaniem wodomierza

o wymiarach:	15 mm.	zł. 10
„	20 — 25 „	„ 15
„	od 30 „	„ 25

e) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia zł. 15.

Za wykonanie przez Magistrat domowych urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych na koszt właściciela nieruchomości (§ 1) pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów budowy, z doliczeniem 15% na pokrycie kosztów administracyjnych".

7) § 26 otrzymuje brzmienie:

„Zużycie wody kontroluje Magistrat co miesiąc przez odczytywanie wodomierzy. Przy odczytywaniu mogą być obecni właściciele nieruchomości lub ich pełnomocnicy, musi zaś być obecny dozorca domu, o ile taki istnieje, dla pomocy przy otwieraniu studzienki wodomierzowej. Klucz od pomieszczenia, gdzie znajduje się wodomierz, powinien być stale u właściciela lu dozorcy domu. Odczytujący wodomierze funkcjonarjusze zgłaszają się u właściciela, jeżeli ten mieszka w tym domu. Gdyby nie było dozorcy lub w razie braku dostępu do wodomierza, czy też niemożności odczytania z winy właściciela nieruchomości, ponosi tenże koszta, wynikłe z powodu powtórnego odczytania wodomierza w wysokości zł. 2,50.

Jeżeli wodomiezz nie wskaże ilości przepływającej wody, to obliczy się ją na podstawie przeciętnej ilości zużytej w ostatnich 3-ch miesiącach.

Jeżeli ilość wskazana przez wodomierz jest większa od ilości, ustalonej dla danego domu według § 30, to opłatę za tę nadwyżkę oblicza się miesięcznie od wykazanych metrów sześciennych nadwyżki".

8) § 27 otrzymuje brzmienie:

„Rachunki, względnie nakazy na opłatę za zużycie wody i korzystanie z kanałów, oraz czynsz za dzierżawę wodomierzy — wystawia się co miesiąc z dołu. Nakazy na opłatę za prawo korzystania z wodociągu i kanału wymierza się kwartalnie z dołu.

Za pobieranie wody i korzystanie z kanału, za prawo korzystania z wodociągu i kanału oraz wynajem wodomierzy powinny być uiszczane opłaty w kasie Magistratu w ciągu 14 dni od daty doręczenia rachunku. W razie niezapłacenia w tym terminie, zostanie wysłane wezwanie do zapłaty, za które będzie policzona dodatkowa opłata w wysokości 0,50 zł.

Reklamacje przeciw rachunkowi względnie nakazowi, nie wstrzymują zapłaty".

9) § 28 otrzymuje brzmienie:

„Za pobieranie wody i korzystanie z kanału, za prawo korzystania z wody i kanału, za wynajem wodomierzy, koszty przyłączenia (§ 5), koszty budowy i utrzymania studzienek wodociągowych (§ 1), koszty oczyszczenia przykanalików, zatkanych przez przedmioty, pochodzące z nieruchomości, oraz inne należności według § 19, 23, 25, 26 i 27 — ściągane będą opłaty podług przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych".

10) § 30 otrzymuje brzmienie:

„Przy połączeniu nieruchomości z wodociągiem zostanie przez Magistrat ustalona największa ilość wody, jaka miesięcznie może być zużyta za opłatą wymierzoną w stosunku do komornego stosownie do ilości mieszkańców w budynku, licząc po 60 litrów na głowę i dobę.

Na osoby, przebywające przejściowo w budynku (urzędnicy, robotnicy), oblicza się ilość wody w 50% podanej wyżej normy".

11) § 31 otrzymuje brzmienie:

„Za lokale niezajęte nie wymierza się opłaty, począwszy od następnego miesiąca po zgłoszeniu przez właściciela, że lokal nie jest zajęty.

Przerwy w dostarczaniu wody, spowodowane przez roboty, przedsiębrane dla rozszerzenia urządzeń wodociągowych lub napraw, albo okoliczności nieprzewidziane — nie mogą stanowić dla odbiorcy powodu do żądania odszkodowania".

§ 2. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w jeden miesiąc od daty ogłoszenia ich w „Kieleckim Dzienniku Wojewódzkim".

Bronisław Pieracki
Minister

142.
ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 16 sierpnia 1933 r.
w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Dąbrowie Górniczej.

Na podstawie art. art. 410 p. 9 i 415 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) na wniosek Wojewody Kieleckiego z dnia 30 listopada 1932 r. L. R. P. B. J. 8/42, oparty na uchwale

Rady Miejskiej miasta Dąbrowy Górniczej z dnia 9 czerwca 1932 roku, zarządza się co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1. Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże, oraz przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w wodociąg domowy i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Magistrat.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym, na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej powinny być zaopatrzone w wodociąg domowy i połączone z wodociągiom miejskim.

Przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę zdatną do picia, o ile urządzenia te stale i pewnie zabezpieczają wodę od zanieczyszczenia.

Przepisy niniejsze nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych.

§ 2. Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonemi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w wodociąg domowy i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

§ 3. O terminie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub pracy.

§ 4. W razie niewykonania przez właściciela wodociągu domowego na nieruchomości w terminie, ustalonym zgodnie z § 1 ust. 1, lub w okresie, przewidzianym w § 1 ust. 2 lub w § 2, Magistrat ma prawo wykonać ten wodociąg na koszt właściciela.

Połączenie wodociągu domowego z wodociągiem gminnym.

§ 5. Połączenia wodociągu domowego z wodociągiem miejskim na przestrzeni od wodomierza, lub miejsca, przeznaczonego na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Magistrat na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Magistrat. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Magistrat.

Połączenia te na przestrzeni od wodomierzy do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 6. Wodociąg domowy powinien być wykonany przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468).

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 7. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Magistrat wyjątkowo może zwolnić właściciela od obowiązku określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci moc obowiązującą.

Kolonjom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Magistrat może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem zamiast wodociągów domowych — zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 8. Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu wodociągu do-

mowego może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Magistrat należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 11 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie. Próba ciśnienia powinna być dokonana na koszt właściciela nieruchomości.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 9. W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10. Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 9 atm., i o ile Magistrat uzna, że nie wykazują znacznych technicznych odchyleń od niniejszych przepisów.

Magistrat może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

§ 11. Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących, oraz za ich uszkodzenie z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Magistrat.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wodomierza włącznie należy do Magistratu.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12. Magistrat może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie wyznaczonym przez Magistrat, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13. Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też przez roboty wykonywane przez Magistrat dla rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu, lub spowodowane przyczynami, wskazanemi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14. W celu kontroli urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Magistratu mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15. Za korzystanie z wohy z wodociągu miejskiego, lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym albo powinny były być połączone z tym wodociągiem, lecz w terminie, wyznaczonym w myśl § 1 ust. 1 bądź w okresie, przewidzianym w § 1 ust. 2 albo w § 2 nie zostały połączone, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie Magistrat pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Magistrat według swego uznania ryczałtowo lub w/g miesięcznych wskazań wodomierzy. Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia

nieruchomości z wodociągiem gminnym. Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych. Celem kontroli pobierania wody Magistratowi przysługuje prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie nieruchomości od połączenia z wodociągiem miejskim (§ 7) nie zwalnia właściciela nieruchomości od uiszczenia ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 91 punkcie A liczba 1.

§ 16. Opłaty za wodę używaną dla celów przemysłowych będą pobierane w/g specjalnych stawek, przewidzianych w dziale III-im niniejszych przepisów.

§ 17. Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

Opłatę tę Magistrat może pobierać bezpośrednio od lokatorów o ile w odnośnych mieszkaniach zostaną umieszczone osobne wodomierze.

Pracownicy miejscy, odczytujący wskazania wodomierza, zgłaszają się u właściciela nieruchomości lub jego pełnomocnika, który może być obecny przy odczytywaniu wodomierza. Przy takiem odczytywaniu powinien być obecny do pomocy dozorca domu, o ile taki istnieje

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta odczytu ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Magistratu.

§ 18. Za prawo korzystania z wspólnych zdrojów i studzien (§ 7) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłaty ryczałtowe (§ 91 pkt. 3).

§ 19. Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza, wodomierz z powodu wadliwego działania w danym miesiącu nie wskazał ilości pobranej wody, ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące: poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po ustawieniu nowego wodomierza.

§ 20. Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat, z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza.

§ 21. Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza.

§ 22. W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza, może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Magistratu na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie. Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Magistrat, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza, oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 23. Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Magistratu połączonę z udzieleniem pozwolenia uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Należności, nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B) Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24. Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże oraz przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w kanalizację domową i połączone z kanałem ulicznym miejskim zapomocą kanału lub kanałów domowych w terminie, który oznaczy Magistrat.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w usłępie 1, na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie przed oddaniem do użytku części nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych,

powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym.

Przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków, jak n. p. kolonje robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez Magistrat za prawidłowy.

§ 25. Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonemi w § 24, w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w kanalizację domową i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

§ 26. Magistrat może zażądać wykonania w określonym terminie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile będzie uznane to za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Magistrat może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi.

§ 27. W wypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały niezwłoczne skanalizowanie nieruchomości, lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchnmości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone, Magistrat może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania kanalizacji domowej, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

§ 28. W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, powinny być zastosowane odrębne przewody domowe dla wód zużytych i odrębne dla wód deszczowych.

§ 29. O terminie otwarcia kanału miejskiego Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości przy danej ulicy lub placu.

§ 30. Jeżeli właściciel nie wykona kanalizacji domowej i połączenia z kanałem ulicznym w terminie, ustalonym zgodnie z § 24, bądź w okresie przewidzianym w § 25, bądź w terminie, wyznaczonym w myśl § 26, Magistrat ma prawo wykonać kanalizację domową i połączyć ją z kanałem ulicznym na koszt właściciela.

§ 31. Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje miejski wodociąg.

Od tego obowiązku Magistrat może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególnie gdy chodzi o nieruchomości posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia.

§ 32. Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całocć gospodarczą, lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami — przyczem Magistrat ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 33. Połączenie kanalizacji domowej z kanałami ulicznemi poza obrębem nieruchomości t. j. zaprowadzenie przykanalika, wykona Magistrat na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Magistrat. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Magistrat.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Magistratu, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z urządzeń lub wadliwego działania kanalizacji domowej — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34. Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane drogą podziemną z oddzielnych nieruchomości:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, przemysłowe, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) Wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile jest przewidziana kanalizacja dla wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzedniem uzyskaniu pozwolenia Magistratu.

§ 35. Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego lub temperatury (powyżej 40° C) mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych (benzyna, eter, alkohol i t. p.),

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez urzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C lub zawierającej kwasy i zasady należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Magistrat może zabronić spuszczania do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36. Przyłączenie drenażu, jakoteż ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym, do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków i gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37. Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) Wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym, należycie zabezpieczonym od mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach.

b) Na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) za minimum przyjmuje się, iż w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą, na każde zaś 4 mniejsze mieszkania, nie posiadające własnych ustępów — jeden wspólny ustęp wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców, albo też umieścić odpowiednią ilość siedzeń w ustępach podwórzowych.

W wypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Magistrat może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w sposób inny, dogodny dla mieszkańców.

c) Na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach conajmniej 0.85 $\times$ 1.15 cm., ponadto zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań.

d) Na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) należy urządzić jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości, połączony z przewodem domowym i zaopatrzony w należyte spłukiwanie; ilość siedzeń ustępu ogólnego powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali nie posiadających osobnych ustępów, przypadało conajmniej jedno siedzenie; ilość ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości, w miarę urządzania ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Magistrat może zwolnić od obowiązku urządzania i utrzymania ustępu ogólnego.

e) Wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, lub zapewnić ich ogrzewanie w porze zimowej, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38. Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać wszelkiego rodzaju podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć, względnie w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39. Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnemi z kanału.

Magistrat może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zobowiąże się zabezpieczyć te pomieszczenia od zalewu zapomocą specjalnych odpowiednich urządzeń i zaworów, nad których zamykaniem we właściwym czasie sam czuwać będzie. Zabezpieczenie zasuwami dolnych urządzeń nie powinno tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40. Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Magistrat za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41. Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Magistratu o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Magistrat powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 42. Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43. Magistrat może pozwolić na tymczasowe korzystanie z pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

§ 44. Korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Magistrat, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadowalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45. W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Magistratu mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, — również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Magistrat.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46. Za korzystanie z kanałów miejskich. lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi albo powinny były być połączone z temi kanałami, lecz w terminie, wyznaczonym na podstawie § 24 ust. 1 lub w okresie, przewidzianym w § 24 ust. 2 bądź w § 25, nie zostały połączone, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będą pobierane opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Należności powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

W razie umieszczenia osobnych wodomierzy w poszczególnych mieszkaniach, Magistrat może ściągać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Nieuiszczone w terminie opłaty będą ściągnięte w drodze przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A) Urządzenia wodociągowe.

Materjał części instalacyjnych.

§ 47. Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materjałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48. Domowa instalacja wodociągowa powinna posiadać przy wodomierzu, od strony instalacji, własny zawór głównv oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiedniemi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49. Wodomierz powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie, gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku, w studzience, o wymiarach, wynoszących conajmniej 0.8x1.3 m. i o głobokości 1.8 m., z materjału trwałego niegnijącego, ani kruszejącego, jak n. p. cegły, kamienia, betonu, żelazo-betonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia, oraz otwór włazowy o średnicy 0.6 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50. Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem powinny być ułożone przynajmniej na głębokości 1 m. 50 cm. pod terenem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51. Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości conajmniej 0.3 m. pod podłogą. Zabrania się przytem układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowem. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowywanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były chronione od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach najwyżej 3 metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52. Pod każdym wylotem wodociągowym powinno się znajdować dostatecznie wielkie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Wszystkie kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle.

Przed wannami. zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi, należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionem jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, zabronionem jest również ustawianie na poddaszach zbiorników bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakiemikolwiek przyborami kanalizacyjnemi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53. Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm.,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm.,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm.,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — conajmniej 38 mm.

Średnice przewodów do przyborów wskazanych wyżej, powinny wynosić:

Przewody	do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm.
Do 2 wylotów	13 mm.	20 mm.	32 mm.	50 mm.
Przy 3—6 wylot.	20 „	26 „	38 „	80 „
Przy 7—10 wylot.	26 „	32 „		100 „
Ponad 10 wylot.	32 „	38 „		100 „

Przewody.

§ 54. Przewody wodociągowe powinny być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Rury żeliwne kielichowe (mufowe) powinny być używane na przewody podziemne o średnicy 40 mm. i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno następować na kształtki kielichowe (w wyjątkowych wypadkach kołnierzowe) z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. Rury żelazne ocynkowane z reguły mogą być używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno następować na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur, spotykających się pod kątem, winno następować zapomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych następuje zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Rury żelazne obustronnie ocynkowane powinny posiadać następujące minimalne grubości ścianek przy wewnętrznej średnicy rury:

13 mm.	grubość	ścianek	powinna	być	2,5	mm.
20 „	„	„	„	„	2,5	„
26 „	„	„	„	„	3,25	„
32 „	„	„	„	„	3,5	„
38 „	„	„	„	„	3,5	„
50 „	„	„	„	„	3,5	„

Rury ołowiane grubościenne powinny posiadać następujące grubości ścianek przy wewnętrznej średnicy rury:

13 mm.	grubość	ścianek	powinna	być	3,5	mm
20 „	„	„	„	„	4,5	„
26 „	„	„	„	„	5,5	„
32 „	„	„	„	„	6	„

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych ważne są do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B) Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55. Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności, w kierunkach prostych, najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane o ile możności, zewnątrz budvnków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodow wykonywać się powinno zapomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większm od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 56. Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości conajmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się conajmniej na głębokości 1.30 mtr. pod powierzchnią terenu, w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

Spadek przewodów.

§ 57 Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie nie mniej niż 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek wyjątkowo 60%.

§ 58. Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100 m m	—	0.03
„ „ „	150 „	—	0,02
„ „ „	200 „	—	0,015
„ „ „	250 „	—	0,01
„ „ „	300 „	—	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteryn okaże się, iż spadek całego przewodu będzie mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda z rur powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59. Ustanawia się następujące normalne średnice przewodów:

A) Dla przewodów spustowych (pionków) i ich odgałęzień:

a) od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru—50mm.

b) od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalni lub pisaurów — 70 mm.

c) od klozetów wodnych — 100 mm.

d) od rynien deszczowych z ganków i balkonów — 50—70 mm.

e) od rynien deszczowych z dachów — 100 — 150 mm.

B) Dla przewodów odpływowych:

a) od zwykłych kuchen, pralni, łazienek, pisuarów, pojedynczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p. — 100 mm.

b) od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe) klozetów w liczbie ponad jeden wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych — 100 — 150 mm.

c) od rynien deszczowych — 150 mm.

d) dla głównego przewodu podwórzowei więcej w razie potrzeby — 150 — 200 mm.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice wszelkich przewodów odpływowych łącznie z przewodem głównym powinny być wyznaczone możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60. Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linją pionową większym niż 45°; w wypadkach zasługujących na uwzględnienie może jednak Magistrat zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek i pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak z uwzględnieniem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych, lub odwrotnie, spuszczanie wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61. Wszystkie przewody spustowe powinny być jako rury wentylacyjne wyprowadzone ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej, nie dochodząc o 0.5 m. do dachu, powinna być powiększona w średnicy, przynajmniej o 100 mm. i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m. do 1,0 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych dozwolone może być tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur, i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych od rur spustowych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62. Wszelkie przyrządy kanalizacyjne, służące do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być obowiązkowo zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnemi, nie otrzymują takiego zamknięcia, z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe muszą posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważane są rury gładkie, zgięte w formie U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne i innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. conajmniej 75 mm.

przy wpustach conajmniej 100 mm.

przy rurach deszczowych conajmniej 100—150 mm.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. 40 mm.

przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych 50 mm.

przy miskach klozetowych 100 mm.

przy rurach deszczowych z ganków i balkonów 50—70 mm.

przy rurach deszczowych z dachów 100—150 mm.

przy wpustach w suterynach i piwnicach 100 mm.

przy wpustach podwórzowych 150 mm.

Przyrządy kanalizacyjne powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm., ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać conajmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wyjątek stanowią miski klozetowe, które nie otrzymują kratek zupełnie, oraz wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe, które otrzymują kratki odejmowane.

Wszystkie syfony powinny posiadać otwory, łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Zamknięcia burzowe.

§ 63. W celu zabezpieczenia nisko założonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 39), należy za takiemi przyrządami stosować zasuwy zamykane ręcznie o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być założone w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64. Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65. Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1.45 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66. Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), przymocowane na stałe przed syfonem, lub stanowiące częśc urządzenia zlewowego. Każdy zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemycia miski zlewowej i syfonu. Również pod każdym kurkiem wodociągowym powinno znajdować się urządzenie kanalizacyjne, jak: zlew, kratka, wanna i t. p.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków i mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia i wentylacji.

Wanny.

§ 67. Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzanych, przewietrzanych i oświetlonych i ustawiać je na podłodze w taki sposób, żeby dostęp do nich w celu utrzymania czystości był zapewniony.

Każda wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe, względnie kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Rury przelewowe i t. p.

§ 68. Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi; takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety i pisuary.

§ 69. Klozety i pisuary powinny być urządzone w sposób podany niżej i powinny być przemywane czystą wodą.

System misek klozetowych może być dowolny z tem jednakże, żeby posiadały one zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm. głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo nie powinno być dłuższe nad 1,25 m., w przeciwnym razie należy przeprowadzić specjalną rurę wentylacyjną.

Każdy klozet powinien być zaopatrzony w płuczkę (zbiornik płuczący), umieszczoną nie niżej niż 1,6 m. nad siedzeniem i dającą strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rura, łącząca płuczkę z miską klozetową winna mieć conajmniej 30 mm. średnicy w świetle.

Przy każdem spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki nie mniej niż 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (naprz. przyciskowe), uznane przez Magistrat za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p.; przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile one gwarantują trwałe i skuteczne działanie.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Podłoga powinna być terrakotową, lub z innego nieprzepuszczalnego materjału Powierzchnia ściany do wysokości 1,2 m. od podłogi powinna być niewsiąkliwa i zupełnie gładka.

Pomieszczenie klozetowe na jedną miskę powinno być wymiaru najmniej 0,85x1,15 m., mieć dostateczne oświetlenie dzienne lub sztuczne oraz wentylację zapomocą oddzielnego kanału wyciągowego.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się, w miarę możności, w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem i wentylowanych z bezpośredniem wejściem z podwórza, z podłogą nieprzepuszczalną i wzniesioną conajmniej o 15 cm. nad poziom podwórza.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu, albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. W obu wypadkach pisuary powinny być zaopatrzone w przepisowe zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub

perjodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra wody.

W wapadkach zasługujących na uwzględnienie Magistrat może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie, a dotyczących sposobu urządzenia klozetów i pisuarów.

§ 70. Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości conajmniej 2 cm., do podnoszenia na zawiasach ręcznie lub automatycznie.

Rury spłukujące pomiędzy płuczkami a miską mogą być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową następuje zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Miski klozetowe siedzeniowe umocowuje się śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Pisuary, zlewy, umywalnie i t. p umieszcza się na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdza do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawia się na umocowanych do ściany wspornikach.

Otwory rewizyjne.

§ 71. Na rurach odpływowych urządzone być powinny w razie uznanej przez Magistrat potrzeby, w odpowiednich miejscach otwory rewizyjne do przeczyszczania rur, zamykane hermetycznie.

Części rurociągu odpływowego zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki) mogą być, celem dogodnego do nich dostępu, umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy w świetle nie mniejszej niż 0,80 m.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72. Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73. Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, należy do wentylacji kanałów zużytkować kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu okażą się zdatne i przeprowadzić w tym celu rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie dren.

§ 74. Dołączenie dren do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostawania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75. Ścieki fabryczne i przemysłowe, nie odpowiadające warunkom, wskazanym w § 35 niniejszych przepisów, powinny być przed wpuszczeniem izb do kanału ulicznego odpowiednio unieszkodliwione, zależnie od właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń decyduje w każdym poszczególnym wypadku Magistrat.

Materjał przewodów.

§ 76. Wszelkie przewody, szczególniej wszystkie urządzenia wewnątrz budynków, powinny być z rur żeliwnych z uszczelnieniem na sznur i ołów, z wyjątkiem wypadków niżej w § 77 wyszczególnionych.

§ 77. Rury odprowadzające układane zewnątrz budynku w odległości conajmniej 2,0 m. od ścian, powinny być kamionkowe z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy; wyjątkowo zaś mogą być dopuszczone kamionkowe lub betonowe z połączeniem na sznur i cement lub glinę.

W miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie jest wymagana niezawodna szczelność, powinny być nawet nazewnątrz budynków żeliwne z uszczelnieniem na ołów.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie Magistrat może zezwolić na wykonanie przewodów odpływowych w podwórzach nieruchomości również z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Przewody spustowe i wentylacyjne wewnątrz budynku, jak również ich rozgałęzienia i połączenia powinny być na całej swej długości żeliwne, z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzanej ponad dach, powinna być zrobiona z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 78. Syfony powinny być:

a) przy średnicy 40 mm. — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce;

b) przy średnicy 50 mm. — żeliwne w jednej sztuce;

c) przy średnicy 100 mm. — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materjału;

d) przy średnicy 100 mm. — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;

e) przy średnicy 100 mm. i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego z jakiego materjału zostaje wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod pozycjami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być kołnierzowe, albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów podwórzowych.

§ 79. Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe w zależności od materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone (§ 72).

Wpusty podłogowe i suterynowe powinny być zawsze żeliwne.

Wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi powinny być zawsze żeliwne.

Materjał zmywaków.

§ 80. Zmywaki mogą być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne (z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody) lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny mogą być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa (w tym ostatnim wypadku przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane),

Materjał misek klozetowych.

§ 81. Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 82. Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu łub żelazo-betonu.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83. Deszczowe rury spustowe na długości od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

Powyżej rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału. Połączenia tych rur żeliwnych powinny być uszczelnione z kanałem odpływowym na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 84. Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Magistrat.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85. Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm., kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek winna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości conajmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek 0,6 m.

Dopuszcza się następujące grubości ścianek rur kamionkowych:

przy średnicy	100 mm.—	grubość ścianek	15 mm.
„ „	150 „	„	17 „
„ „	200 „	„	19 „
„ „	250 „	„	22 „
„ „	300 „	„	25 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86. Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Najmniejsza grubość ścianek rur żeliwnych powinna wynosić:

przy średnicy	50 mm. —	5 mm.
„ „	70 „	5 „
„ „	100 „	6 „
„ „	150 „	6 „
„ „	200 „	6 „

W dzielnicach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm. —	3,5 mm.
„ „	70 „	3,5 „
„ „	100 „	4,5 „
„ „	150 „	4,5 „
„ „	200 „	4,5 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87. Rury ołowiane stosuje się następujących rozmiarów:

wewn. średn.	25 mm	grubości ścianek	3 mm.
„ „	30 „	„ „	3,5 „
„ „	40 „	„ „	4 „
„ „	50 „	„ „	4 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88. Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jaknajwiększą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichami przeciw prądowi ścieków i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki,

Urządzenia istniejące.

§ 89. Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z posesji przed połączeniem jej z kanałami i przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Przy przeróbkach mogą być uwzględnione przejściowo pewne wyjątki, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, nie wiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet

wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są dobrze spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż kanalizacja domowa skutkiem starych przyborów funkcjonuje w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90. Za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Magistrat danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych potrzebnych:

a) do projektu wodociągu domowego zł. 2.—
b) „ „ kanalizacji domowej „ 3.—

2) za rozpatrzenie projektu urządzenia:

a) wodociągu domowego od formatu zł. 1. –
b) kanalizacji domowej od formatu „ 1.—

3) za dozór Magistratu nad wykonywaniem budowy:

a) wodociągu domowego zł. 5.—
b) kanalizacji domowej „ 5.—

4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia wodociągu domowego zł. 5.—

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia zł. 7.50

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności kanalizacji domowej zł. 5.—

§ 91. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo korzystania z wody będą pobierane następujące opłaty:

A. Opłaty ryczałtowe.

Za wodę dla użytku domowego obliczoną w/g norm minimalnych ustalonych poniżej pobiera Magistrat opłaty według niżej podanych norm.

1) a) Za 1 m^3 wody z nieruchomości połączonych z wodociągiem miejskim po 50 gr.;

b) za 1 m^3 wody z nieruchomości zwolnionych od obowiązku połączenia z wodociągiem miejskim w myśl § 7 niniejszych przepisów po 25 gr.

Za minimalną normę zużycia wody przyjmuje się: po 2 m^3 na każdą izbę miesięcznie.

Dla suteryn i poddaszy normy te zmniejsza się o połowę.

Za izbę uważa się każde pomieszczenie o powierzchni podłogi wynoszącej najmniej 10 m^2. Jeżeli lokal składa się wyłącznie z izb, z których każda ma powierzchnię podłogi mniejszą niż 10 m^2, wówczas dla pomieszczeń tych przyjmuje się normy o połowę mniejsze.

Pomieszczenia o powierzchni powyżej 36 m^2 liczy się:

od 36 do 60 m^2 — za 2 izbowe
„ 61 „ 90 „ „ 3 „
„ 91 „ 120 „ „ 4 „
„ 121 „ 150 „ „ 5 „

i każde dalsze 30 m^2 powierzchni za jedną izbę.

Przy wyznaczaniu opłat w/g norm nie bierze się pod uwagę piwnic, szop i t. p. pomieszczeń, w których nieużywa się wody, natomiast liczy się do opłat stajnie, obory, garaże tudzież suteryny, w których mieszczą się sklepy, warsztaty, przetwórnie i t. p.

2) Od właścicieli tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do wodociągu miejskiego, pobiera się opłatę po 50 gr. za 1m^3 wody obliczoną w/g norm wyżej podanych, poczynając od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia.

3) Za wodę ze zdrojów ulicznych pobiera się po 2 gr. za wiadro 10-cio litrowe.

B. Opłaty w/g wskazań wodomierzy.

4) Za wodę zużytą na potrzeby domowe pobiera się za każdy metr sześcienny po 50 gr.

5) Za wodę zużytą na potrzeby zakładów i instytucyj użyteczności publicznej, jak szpitale, szkoły i t p. po 30 gr.

6) Za wodę na cele przemysłowe pobiera się przy zużyciu wody.

do 40 m^3 miesięcznie po 0,50 zł. za 1 m^3
od 41 „ do 100 m^3 „ 0,45 „ „ „
od 100 „ do 201 „ „ 0,44 „ „ „
powyżej 200 m^3 miesięcznie — według umowy zawartej przez Magistrat z odbiorcą.

§ 92. Za korzystanie z kanalizacji miejskiej ustanawia się następujące opłaty:

a) za odprowadzoną wodę ściekową z nieruchomości do kanałów miejskich pobiera się opłatę w wysokości 100% opłaty wodociągowej; od właścicieli tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do kanalizacji miejskiej, pobiera się opłatę w wysokości 100% opłaty przewidzianej w § 91 p. 2 niniejszych przepisów, poczynając od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia,

b) za odprowodzoną wodę opadową lub gruntową z nieruchomości włączonych do kanalizacji miejskiej — po 10 gr. rocznie za 1m^2 zlewni; opłaty za odprowadzoną wodę opadową i gruntową pobiera się tylko z powierzchni powyżej 4000 m^2;

c) za odprowadzoną wodę zużytą dla celów przemysłowych pobiera się za każdy m^3 wody — po 50% opłat za wodę przemysłową ustalonych w § 91 dział B. pkt. 6-ty.

W wypadkach nieprzewidzianych w niniejszej taryfie, pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy zawartej przez Magistrat z odbiorcą.

§ 93. Przy zastosowaniu opłat w/g wskazań miejskich wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, za korzystanie z wodomierzy będą liczone następujące opłaty:

1. a) za wodom. o śred. dopł. 13 mm pob. m. zł. 1.60
b) „ „ „ „ 20 „ „ „ „ 2.00
c) „ „ „ „ 26 „ „ „ „ 3.00
d) „ „ „ „ 30 „ „ „ „ 3.50
e) „ „ „ „ 40 „ „ „ „ 4.60
f) „ „ „ „ 50 „ „ „ „ 14.00

Utrzymanie wodomierza w dobrym stanie obciąża Magistrat.

2. Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm ustalonych przez Główny Urząd Miar, będzie pobierane zł. 15.

3. Za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołnych z winy odbiorcy wody, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4 Za powtórne odczytanie wodomierza w wypadkach przewidzianych w § 17 ustęp 3-ci będzie pobierane zł. 2.00.

§ 94. Za roboty wykonywane przez Magistrat na koszt właścicieli nieruchomości, pobierane będą następujące opłaty:

1. Za połączenie sieci wodociągu domowego z wodociągiem miejskim: przy średnicy połączenia 30 mm. — zł. 160 — i po zł. 23 za każdy metr bieżący połączenia; przy średnicy połączenia 50 mm. — zł. 170 i po zł. 25 — za każdy metr bieżący połączenia, przyczem długość połączenia przejmuje się równą połowie szerokości ulicy w miejscu budowy.

Przy połączeniach o większej średnicy opłatę ustala się na podstawie kalkulacji Magistratu.

2. Za połączenie sieci kanalizacyjnej domowej z kanałami ulicznemi

a) dla rur kamionkowych:

przy średnicy połączenia 150 mm.—zł. 25 — za każdy mb.

przy średnicy połączenia 200 mm.—zł. 28 — za każdy mb.

b) dla rur betonowych:

przy średnicy połączenia 150 mm.—zł. 16 — za każdy mb.

przy średnicy połączenia 200 mm.—zł. 18 — za każdy mb.

przyczem długość połączenia przyjmuje się równą połowie szerokości ulicy w miejscu budowy.

Przy połączeniach o większej średnicy opłatę ustala się na podstawie kalkulacji Magistratu.

3) Za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich spowodowanych wadliwem działaniem urządzeń domowych, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów roboty z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4) Za wykonanie przez Magistrat domowych urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych na koszt właściciela nieruchomości po-

bierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów budowy z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 95. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, magistrat może odraczać i rozkładać na raty należności, przewidziane w niniejszych przepisach, jako też stosować inne ulgi przy ustalaniu i ściąganiu tych należności.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 96. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 2 miesiące po ogłoszeniu ich w Kieleckim Dzienniku Wojewódzkim.

Bronisław Pieracki
Minister

143.
ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 23 sierpnia 1933 r.
w sprawie miejscowych przepisów o czyszczeniu kominów w m. Opatowie.

Na podstawie art. 415 pkt. c (i art. 408 pkt. 15) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) na wniosek Wojewody Kieleckiego z dnia 24 kwietnia 1933 r. L:RPB.J 8/61, oparty na uchwale Sejmiku Powiatowego w Opatowie z dnia 27 marca 1933 r., zarządzam co następuje:

§ 1. Kominy oraz kanały i wszelkiego rodzaju przewody dymowe powinny być czyszczone w okresie ich użytkowania przez wymiatanie, wycieranie lub wypalanie w terminach niżej w § 4 podanych.

Przewody wentylacyjne i wogóle przewody, które nie są używane jako kominowe, należy przy czyszczeniu kominów w każdym roku przed okresem zimowym zbadać, czy nie są używane do odprowadzania dymu. Nie dotyczy to przewodów w tych częściach budynków, w których niema palenisk.

§ 2. Kanały dymowe oraz przewody, łączące paleniska z temi kanałami, powinny być czyszczone na całej wysokości bądź długości.

Czyszczenie kominów nie powinno powodować zanieczyszczenia pomieszczeń sadzą i przeszkadzać normalnemu użytkowaniu palenisk.

Po wykonaniu czynności należy zbadać, czy połączenia poszczególnych palenisk z kanałami dymowemi nie zostały sadzą zatkane lub uszkodzone, i spostrzeżone braki usunąć w ten sposób, aby normalne użytkowanie palenisk nie doznało przeszkód.

§ 3. Po oczyszczeniu kominów sadza, która spadła do dolnej części przewodu kominowego powinna być stamtąd usunięta, wyniosiona na podwórze i złożona w naczyniach blaszanych. Dolne otwory kominowe, przez które wydobyto sadzę, powinny być następnie starannie zamknięte.

§ 4. Czyszczenie kominów powinno odbywać się w okresach następujących:

1) kominów palenisk kuchennych w prywatnych lokalach mieszkalnych—co 6 tygodni;

2) kominów palenisk kuchen i pralen w restauracjach, kawiarniach, szpitalach i t. p. pomieszczeniach — jeden raz na miesiąc;

3) kominów palenisk pieców do ogrzewania — cztery razy w okresie zimy;

4) kominów, odprowadzających dym z palenisk centralnego ogrzewania — dwa razy w okresie zimy, a w domach małych do 3-ch mieszkań — jeden raz w okresie zimy;

5) kominów większych palenisk, z wyjątkiem palenisk centralnego ogrzewania—w okresach, ustalonych w każdym oddzielnym wypadku przez władze budowlane."

W zależności od specjalnych warunków miejscowych, właściwa władza budowlana może żądać częstszego oczyszczenia kominów.

Jako okres zimy liczy się czas od 1 października do 30 kwietnia.

§ 5. Zabrania się czyścić przewody i kanały, odprowadzające dym od palenisk kuchennych pomiędzy godziną 11 a 15.

O terminie czyszczenia kominów lokatorzy powinni być uprzednio zawiadomieni przez kominiarza.

§ 6. Kominy nieużytkowane nie wymagają czyszczenia.

§ 7. Kominy, których nie można oczyszczać zwykłym sposobem, takie zwłaszcza, w których sadza się zeszkliła, powinny być wypalone.

Wypalanie takie może nastąpić tylko po uzyskaniu pozwolenia właściwej władzy budowlanej i w obecności straży pożarnej. Warunki wypalania komina powinny być określone w pozwoleniu.

§ 8. Przed przystąpieniem do wypalania należy komin dokładnie zbadać, znajdujące się w pobliżu włazy dachowe i okna strychowe zamknąć, a przy drzwiczkach otworów kominowych do czyszczenia przygotować odpowiednią ilość wody i wyrobionej gliny. Podczas wypalania należy zwracać baczną uwagę na przebieg wypalania, a w szczególności na wyrzucanie iskier.

§ 9. W razie, gdyby właściciel domu pomimo potrzeby zaniedbywał czyszczenia kominów lub nie dokonywał wypalania kominów, właściwa władza może zarządzić wypalenie lub oczyszczenie komina kosztem właściciela.

§ 10. Wszelkie roboty, związane z czyszczeniem kominów i przewodów domowych, mogą być wykonywane tylko przez koncesjonowanych kominiarzy.

§ 11. Właściciel nieruchomości i mieszkańcy powinni umożliwić kominiarzom dostęp do kominów i przewodów dymowych w piwnicach, strychach i mieszkaniach, jeżeli to jest niezbędne dla wykonania ciążących na nich obowiązków.

§ 12. Właściciel nieruchomości jest obowiązany:

1) utrzymywać w należytym stanie kominy i przewody dymowe, drzwiczki wycierowe, ławy kominiarskie, włazy dachowe, drabiny do wyjścia na dach i wejścia na wysokie kominy, boczne drzwiczki przy wysokich kominach i t.p. urządzenia;

2) dostarczyć naczyń do zbierania sadzy oraz usuwać z terenu nieruchomości sadze i odpadki, wybrane przy czyszczeniu lub wypalaniu;

3) dostarczyć materjał niezbędny do wypalania sadzy;

4) przechowywać w miejscu dostępnem specjalną książkę kontroli, wydaną przez Zarząd Miejski dla odnotowywania dokonanych czyszczeń przez kominiarzy, oraz zarządzeń organów kontrolujących.

§ 13. Przy czyszczeniu kominów kominiarze obowiązani są zwracać uwagę na wszelkie niedokładności w budowie, urządzeniu i stanie kominów i przewodów dymowych, palenisk, drzwiczek, a także urządzeń kominiarskich pomocniczych, jak ław, drabin i t.p. i niezwłocznie komunikować na piśmie o dostrzeżonych niedokładnościach administracji nieruchomości, a w razie nieusunięcia braków — właściwej władzy budowlanej. Szczególnie dokładne badanie kominów i przewodów kominowych powinno być dokonane bezpośrednio po ugaszonym pożarze.

§ 14. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Kieleckim Dzienniku Wojewódzkim.

Bronisław Pieracki
Minister Spraw Wewnętrznych

144.
OGŁOSZENIE
Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Radomiu

z dnia 23 sierpnia 1933 r.

o zamknięciu postępowania scaleniowego we wsi Łaziska, gm. Łaziska, pow. iłżeckiego.

Na podstawie § 59 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 763) Powiatowy Urząd Ziemski w Radomiu podaje do wiadomości publicznej, że scalenie gruntów we wsi Łaziska, gminy Łaziska, powiatu iłżeckiego zostało zakończone i postępowanie scaleniowe zamknięte

Komisarz Ziemski: *B. Lipski*

145.
OGŁOSZENIE
Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Włoszczowie

z dnia 26 sierpnia 1933 r.

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Brzeście, gm. Kluczewsko, pow. włoszczowskiego.

Na podstawie art. 18 ustawy z dn. 31 lipca 1923 r. o scal. gruntów (Dz. U. R. P. Nr 92 27 r. poz. 833) i p. 4 art. 10 rozp. Prez. Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. N. 67, poz. 622), Powiatowy Urząd Ziemski w Włoszczowie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dn. 6 lutego 1933 r. postanawia: wdrożyć we wsi Brzeście, w gm. Kluczewsko, pow. Włoszczowa położonej, postępowanie scaleniowe, ustalając obszar scalenia w składzie gruntów: 230,13 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Brzeście, 1,87 ha gruntów hipotecznych kolonji Kluczewsko-Pokarczmie, 40,00 ha gruntów poleśnych z dóbr ziemsk. Henryków, 1,50 ha gruntów poleśnych z dóbr ziemsk. Kluczewsko — 273,50 ha razem.

Komisarz Ziemski: *St. Śliwiński*

146.

OGŁOSZENIE
Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Włoszczowie

z dnia 26 sierpnia 1933 r.

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Przygradów, gm. Włoszczowa, pow. włoszczowskiego.

Na podstawie art. 18 ustawy z dn. 31 lipca 1923 r. o scal. gruntów (Dz. U. R. P. Nr 92/27 r. poz. 833) i p. 4 art. 10 rozp. Prez. Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U.R.P. N. 67, poz. 622), Powiatowy Urząd Ziemski w Włoszczowie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dn. 23 stycznia 1933 r. postanawia: wdrożyć we wsi Przygradów, w gm. Włoszczowa, pow. włoszczowskim położonej, postępowanie scaleniowe, ustalając obszer scalenia w składzie gruntów: 250,71 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Przygradów, 151,59 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Dołowatka, 15,68 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Borowisko-Świnka-Feliksówka, 8,56 ha gruntów zaserwitutowych (łąk) wsi Wymysłów, 14,56 gruntów hipotecznych kolonji „Odpody", 11,60 ha gruntów hipotecznych dóbr ziemsk. Nieznanowice, folwark Przygradów — 452,70 ha razem.

Komisarz Ziemski: *St. Śliwiński*

147.

Pismo okólne Wojewody Kieleckiego

z dnia 29 sierpnia 1933 r.

(PUW/10/34/33) w sprawie wejścia w życie umowy polsko-niemieckiej o ubezpieczeniu społecznem z dniem 1 września 1933 r.

Do
Wszystkich Panów Starostów Powiatowych i Grodzkich województwa kieleckiego.

Przesyłając w załączeniu komunikat w sprawie wejścia w życie umowy polsko-niemieckiej o ubezpieczeniu społecznem, proszę Panów o niezwłoczne zarządzenie zamieszczenia treści tego komunikatu we wszystkich dziennikach i czasopismach, wychodzących na terenie tamt. powiatu oraz niezwłoczne wydanie miastom wydzielonym i niewydzielonym oraz gminom wiejskim, znajdującym się na terenie tamt. powiatu zarządzenia, iżby w sposób w danej miejscowości praktykowany podały tenże komunikat do publicznej wiadomości ewent. przez rozplakatowanie tegoż.

Wojewoda: w/z *A. Bratkowski*
Wicewojewoda

KOMUNIKAT.

Z dniem 1 września 1933 r. wchodzi w życie polsko-niemieeka umowa o ubezpieczeniu społecznem.

Umowa przewiduje, że obywatele polscy również w razie pobytu poza granicami Niemiec otrzymywać będą ubezpieczeniowe renty niemieckie, które dotąd nie były im wypłacane.

Po wejściu w życie umowy podejmą więc niemieckie instytucje ubezpieczeniowe i to za czas od 1 października 1931 r. (w stosunku do optantów i pensjonistów knapszaftowych od 1 lipca 1931 r.) wypłatę spoczywających dotąd rent, należnych obywatelom polskim, przebywającym w Polsce, względnie poza Polską.

Tylko część rent niemieckich, a mianowicie pewne renty należne zamieszkałym w Polsce w dn. 1 stycznia 1931 r. rencistom ubezpieczenia inwalidzkiego i wypadkowego oraz ubezpieczenia pracowników umysłowych, którzy uzyskali prawo do renty jeszcze przed 1 stycznia 1923 r. przejęte będą i wypłacane przez polskie instytucje ubezpieczeniowe.

Osoby, które dotąd w miejsce należnych im rent niemieckich otrzymują z polskich instytucyj ubezpieczeniowych zasiłki rentowe, a więc są już obecnie w nich zarejestrowane, nie mają obecnie potrzeby zgłaszania swych pretensyj do rent.

Natomiast wszystkie osoby, które z zasiłków tych nie korzystają, a którym niemieckie instytucje ubezpieczeniowe nie wypłacają

przyznanych im rent, winny w najbliższym terminie zgłosić swe pretensje wobec ubezpieczenia niemieckiego do właściwej dla danego działu ubezpieczeń społecznych polskiej instytucji ubezpieczeniowej, przedkładając przytem posiadane przez nie orzeczenie rentowe (Rentenbescheid).

O ile chodzi o renty ubezpieczenia pracowników umysłowych (Angestelltenversicherung) właściwy jest Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych w Królewskiej Hucie.

Renty ubezpieczenia inwalidzkiego (Invalidenversicherung) — Zakład Ubezpieczenia na wypadek Inwalidztwa w Królewskiej Hucie w stosunku do osób zamieszkałych w województwach poznańskiem i pomorskiem—Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu.

Renty pensyjnego ubezpieczenia górniczego (knappschaftliche Pensionversicherung)— Spółka Bracka w Tarnowskich Górach.

Renty ubezpieczenia od wypadków (Unfallversicherung) — Zakład Ubezpieczenia od wypadków w Królewskiej Hucie (w stosunku do osób zamieszkałych w województwach poznańskiem i pomorskiem — Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu).

W jednym z dwóch wymienionych ostatnio zakładów ubezpieczenia od wypadków winni również zgłosić w najbliższym terminie swe pretensje pozostali członkowie rodziny po pracowniku, który uległ śmiertelnemu wypadkowi przy pracy w Niemczech, o ile z powodu pobytu poza granicami Niemiec w chwili tegoż wypadku nie uzyskali prawa do renty niemieckiej.

Wszystkie wymienione powyżej polskie instytucje ubezpieczeniowe udzielać będą zainteresowanym wszelkich informacyj co do wykonania umowy.

Zaznacza się nakoniec, że ze względu na konieczność bliższego ustalenia pomiędzy dwoma Rządami warunków zastosowaniu poszczególnych postanowień umowy, podjęcie na jej podstawie wypłaty rent nie nastąpi jeszcze w dniu 1 września 1933 r. lecz ulegnie pewnej zwłoce.

Osobne komunikaty prasowe podadzą informacje co do uprawnień, przysługujących na podstawie powyższej umowy osobom, którym niemieckie instytucje ubezpieczeniowe nie przyznały dotąd rent, ale które podlegały w Niemczech ubezpieczeniu inwalidzkiemu, pensyjnemu ubezpieczeniu górniczemu lub ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

148.
ZAWIADOMIENIE
Urzędu Wojewódzkiego Kieleckiego
z dnia 25 sierpnia 1933 r.
o mianowaniu urzędnika stanu cywilnego.

Na zasadzie art. 3, ust. 2 postanowienia Księcia Namiestnika Królewskiego w Radzie Stanu z dnia 3 listopada 1825 r. o utrzymywaniu i prowadzeniu ksiąg stanu cywilnego (Dz. P. t. XI, str. 15) Wojewoda Kielecki dekretem z dnia 25 sierpnia 1933 r. L. ACM. 4/10 33 zamianował, aż do odwołania, urzędnikiem stanu cywilnego dla wyznań niechrześcijańskich Franciszka Prokopa, sekretarza magistratu m. w Słomnikach — na obszar m. Słomnik i gmin: Iwanowice, Kacice, Łętkowice, Michałowice i Niedźwiedź, pow. miechowskiego, z siedzibą w Słomnikach.

Za Wojewodę: *Dr. M. Jaskólski*
Referendarz

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

OBWIESZCZENIA RÓŻNEJ TREŚCI.

Zarząd Główny Akademickiego Koła Ziemi Kieleckiej w Kielcach podaje do ogólnej wiadomości, że z dancingu-bridgea, który odbył się w dniu 14 sierpnia 1933 r. w salonach Klubu Urzędników Państwowych (gmach Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach) osiągnięto dochód zł. 322 gr. 20, z czego wyrozchodowano zł. 197 gr. 21. Czysty zysk zł. 124 gr. 99.

POSTĘPOWANIE SPADKOWE.

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Grodzkim w Jędrzejowie obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłych:

1) Icie vel Itce Helbergowej, współwłaścicielce nieruchomości Jędrzejów Nr hip. 158;

2) Icku Anklewiczu, współwłaścicielu sumy, zabezpieczonej na nieruchomości Jędrzejów Nr hip. 158;

3) Józefie Więcku, współwłaścicielu nieruchomości Boleścice Nr hip. 7.

Termin zamknięcia tych postępować spadkowych wyznaczony został **na dzień 15 marca 1934 roku.**

W dniu tym osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji Wydziału Hipotecznego w Jędrzejowie pod skutkami prekluzji. (2—3—1)

Pisarz Hipoteczny Pow. Jędrzejowskiego: *Br. Kościelecki*

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Grodzkim w Kielcach obwieszcza, że toczy się postępowanie spadkowe po śmierci:

1) Bruchy Langwald, współwłaścicielki nieruchomości w m. Chęcinach, pow. kieleckiego, hip. Nr 152, i

2) Marjanny Moćko, współwłaścicielki kolonji rolnej we wsi Zagnańsku, gm. Niewachlów, pow. kieleckiego, oznaczonej hip. Nr 6, a tab. 65.

Termin regulacji tych spadków oznaczony został na **dzień 20 marca 1934 roku** w kancelarji wskazanego wyżej wydziału hipotecznego.

W oznaczonym terminie i miejscu osoby interesowane winny zgłosić prawa swoje pod skutkami prekluzji. (2—3—1)

Wydział Hipoteczny powiatu olkuskiego obwieszcza, że toczą się postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Janie Kolczyku, synie Jana, współwłaścicielu przez zastrzeżenie miejsca nieruchomości we wsi i gminie Bolesław, oznaczonej hip. Nr 5;

2) Piotrze Ratusznym, właścicielu nieruchomości w Kolonji Sucha, gm. Jangrot, oznaczonej hip. Nr 19.

Termin zamknięcia tych spadków wyznaczony został **na dzień 16 grudnia 1933 roku,** w którym to dniu osoby interesowane winny stawić się w kancelarji tegoż wydziełu hipotecznego w Olkuszu, z odpowiedniemi dokumentami, dla zgłoszenia swych praw, pod skutkami prekluzji. (2—3—2)

Pisarz Hipoteczny: *J. Żelawski*

REGULACJA HIPOTEKI.

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Grodzkim w Jędrzejowie obwieszcza, że **na dzień 15 grudnia 1933 roku** wyznaczony został termin pierwiastkowej regulacji hipoteki dla następujących nieruchomości:

1) dla należącej do Leona i Jachety małżonków Sobkowskich oraz Mindli Sobkowskiej nieruchomości, położonej w Jędrzejowie przy ul. Kieleckiej, oznaczonej Nr policyjnym dawniej 60a, a obecnie 9, składającej się z placu i znajdujących się na tym placu zabudowań, mianowicie: domu, dwóch oficyn i chlewa;

2) dla należącej do Abrama-Kopla, 2-ga imion i Estery małżonków Czaryskich części zachodniej połowy nieruchomości, położonej w Jędrzejowie przy ulicy 11 listopada, oznaczonej Nr policyjnym dawniej 134, a obecnie 5, składającej się z placu obszaru 267 metrów i 30 centimetrów kwadratowych i znajdujących się na tym placu zabudowań, mianowicie: domu frontowego o jednej ubikacji i przylegającej do niego oficyny o 4-ech ubikacjach i sieni.

W powyższym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji

Wydziału Hipotecznego w Jędrzejowie pod skutkami prekluzji.

Pisarz Hipoteczny Pow. Jędrzejowskiego: *Br. Kościelecki*

LICYTACJE I PRZETARGI.

Komornik Sądu Grodzkiego w Opatowie I-go rew., Ludwik Koziński, na zasadzie art. 676 § 1 K. P. C. obwieszcza, że **w dniu 21 listopada 1933 roku,** o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Grodzkiego w Opatowie odbędzie zię publiczna licytacja nieruchomości położonej w powiatowem mieście Opatowie przy ul. Berka Joselewicza pod Nr pol. 60 a hip. 43 (dawniej ulica Żydowska Nr pol. 235) należącej do Chaskla i Fajgi-Udli małż. Wajnberg, składającej się z wymienionej na wstępie nieruchomości na której znajdują się następujące zabudowania: 1) Dom mieszkalny piętrowy, murowany z cegły kryty dachówką, 2) oficyna mieszkalna parterowa murowana z cegły kryta blachą z drewnianą przybudówką pod sionkę, 3) wystawa drewniana kryta deskami, 4) drwalnia drewniana kryta deskami, 5) drewniany budynek kryty gontem, wewnątrz którego postawiony jest murowany piec ze stosownym nad nim drewnianem urządzeniem dla suszenia owoców i 6) wychodek drewniany z komórką kryty gontem. Opisana wyżej nieruchomość ma urządznną księgę hipoteczną w Wydziale Hipotecznym przy Sądzie Grodzkim w Opatowie pod Nr hip. 43.

Ulegająca sprzedaży z licytacji nieruchomość została oszacowana na zł. 20.000 i licytacja rozpocznie się od 3/4 ceny oszacowania t. j. od 15.000 zł.

Od przystępującego do licytacji będzie wymagana rękojmia w wysokości 1/10 części ceny oszacowania t. j. 2.000 zł. przyczem rękojmia winna być złożona w gotowiźnie albo w takich papierach wartościowych bądź w książeczkach wkładkowych instytucyj, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich, i że papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowem publicznem obwieszczeniem nie będą podane do wiadomości warunki odmienne.

Prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwa o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji że uzyskały postanowienie właściwego Sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji.

W ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godziny ósmej do osiemnastej, akta zaś postępowania egzekucyjnego przeglądać można w Sądzie Grodzkim w Opatowie.

Komornik Sądu Grodzkiego: *L. Koziński*

Nr Km. 835/1933 r.

Komornik Sądu Grodzkiego w Pińczowie, zamieszkały w Pińczowie, na zasadzie art. 602 K. P. C. ogłasza, że **w dniu 19 września 1933 r.** o godz. 10 w Pińczowie u Enocha Czajkowskiego odbędzie się publiczna licytacja ruchomości, a mianowicie: sprzętów domowych, a to na pokrycie należności na rzecz Połtyla Kopla, oszacowanych na łączną sumę zł. 614, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży, w czasie wyżej oznaczonym.

Sprawa Saula Ajdelmana p-ko Enochowi Czajkowskiemu.

Do akt Nr E 611/32

Komornik Sądu Grodzkiego w Pińczowie, zamieszkały w Pińczowie, na zasadzie art. 602 K. P. C. ogłasza, że **w dniu 16 października 1933 r.** o godz. 10 w Podłężu, gm. Pińczów, u Lucjana Dobrowolskiego odbędzie się publiczna licytacja ruchomości o mianowicie: urządzenia domowego i inwentarza żywego za dług na rzecz Chaima-Hersza Lublinera, oszacowanych na łączną sumę zł. 1165, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży w czasie wyżej oznaczonym.

Sprawa Związku Ziem. Oddz. w Pińczowie p-ko Lucjanowi Dobrowolskiemu.
Do akt Nr E. 1034/31 i Km. 43/33 r.

Komornik Sądu Grodzkiego w Włoszczowie, Michał Cisłowski, zamieszkały w mieście Włoszczowie, na zasadzie art. 602 K. P. C. ogłasza, że **w dniu 14 września 1933 r.** o godz. 12 w maj. Bieganów, gm. Radków, pow. włoszczowskiego, odbędzie się publiczna licytacja ruchomości, a mianowicie: z umeblowania domowego, garderoby, kasy ogniotrwałej i fortepjanu, oszacowanych na łączną sumę zł. 8400, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży, w czasie wyżej oznaczonym.

Sprawa Państw. Banku Rolnego Oddz. w Kielcach p-ko Ninie Morstin.
Do akt Nr Km 325/33 r. Komornik: *M. Cisłowski*

Komornik Sądu Grodzkiego w Włoszczowie, zamieszkały w mieście Włoszczowie, na zasadzie art. 602 K. P. C. ogłasza, że **w dniu 16 września 1933 r.** o godz. 10 w Krzepinie, gm. Radków, odbędzie się publiczna licytacja ruchomości, a mianowicie: stu metrów żyta w słomie, oszacowanych na łączną sumę zł. 1000, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży, w czasie wyżej oznaczonym.

Sprawa firmy „Robur" p-ko Stefan. Siemieńskiemu.
Do akt Nr Km 690/33 r. Komornik: *M. Cisłowski*

Komornik Sądu Grodzkiego w Włoszczowie, zamieszkały w mieście Włoszczowie, na zasadzie art. 602 K. P. C. ogłasza, że **w dniu 16 września 1933 r.** o godz. 11 w Krzepinie, gm. Radków, odbędzie się publiczna licytacja ruchomości, a mianowicie: stu metrów żyta w słomie, stu metrów owsa w słomie i 20 metrów jęczmienia i 75 metrów pszenicy w słomie, oszacowanych na łączną sumę zł. 3.700, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży, w czasie wyżej oznaczonym.

Sprawa Banku Gosp. Kraj. p-ko Stef. Siemieńskiemu.
Do akt Nr Km 615/33 r. Komornik: *M. Cisłowski*

Komornik Sądu Grodzkiego w Włoszczowie, Michał Cisłowski, zamieszkały w mieście Włoszczowie, na zasadzie art. 602 K. P. C. ogłasza, że **w dniu 20 września 1933 r.** o godz. 10 rano, w maj. Stanowiska, gminy. Dobromierz, odbędzie się publiczna licytacja ruchomości, a mianowicie: 50-ciu metrów żyta w słomie 10 metrów pszenicy w słomie i 30 metrów owsa w słomie, oszacowanych na łączną sumę zł. 1000, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży, w czasie wyżej oznaczonym.

Sprawa Banku Gosp. Kraj. Oddział w Radomiu p-ko Janowi-Ireneuszowi Laskowskiemu.
Do akt Nr Km 254/33 r. Komornik: *M. Cisłowski*

Naczelnik Więzienia w Radomiu ogłasza przetarg na dostawę do więzienia: 500 kg. słoniny, 10.000 kg. ziemniaków, 500 kg. kaszy jaglanej, 500 kg. kaszy gryczanej grubej, 50 kg. makaronu, 10.000 kg. mąki żytniej razowej,

2.400 szt. śledzi, 50 kg. włoszczyzny suszonej, 80.000 kg. węgla Dąbrowieckiego z głębokich kopalni kostka I.

Zaznacza się, że oferowane artykuły powinny być świeże i pierwszorzędnej jakości. Ceny należy podać za 100 kg. i za sztukę loco magazyn więzienia radomskiego. Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „oferta na dostawę art. żywnościowych lub opałowych" wraz z próbkami oferowanych artykułów powinny być składane w kancelarji więzienia radomskiego w terminie **do dnia 11 września 1933 r.** godzina 11, przyczem rozpatrzenie ofert nastąpi w tymże dniu o godzinie 15. Oferent przy złożeniu oferty powinien złożyć u naczelnika więzienia w Radomiu — wadjum w wysokości 1% od zaoferowanej sumy w walucie polskiej, lub papierach wartościowych. O szczegółowych warunkach przetargu, osoby zainteresowane mogą informować się u naczelnika więzienia w Radomiu.

p. o. Naczelnik Więzienia: *Gruszecki*

Więzienie w Sandomierzu zakupi w drodze nieograniczonego przetargu węgla, kostka I-sza, w ilości od 120 do 150 tonn, z kopalni „Brzeszcze" względnie z kopalń Dąbrowieckich i drzewa opałowego sosnowego suchego w szczapach w ilości 30.000 kg.

Oferty należy składać w Zarządzie więzienia w Sandomierzu **do dnia 21 września 1933 r.** godz. 10 rano.

Bliższych informacyj o warunkach przetargu i dostawy udziela Naczelnik Więzienia w Sandomierzu.

w/z Naczelnika Więzienia:
J. Szewiński
Podkomisarz Straży Więziennej

Naczelnik Więzienia w Sosnowcu ogłasza nieograniczony przetarg na dostawę artykułów żywnościowych **od dnia 1 października 1933 r. do 31 sierpnia 1934 r.** loco magazyn więzienia w Sosnowcu w ilości i warunkach następujących:

11.000 kg. mąki żytniej razowej 90% dostawa w partjach miesięcznych po 1000 kg.

1000 kg. mąki pytlowej żytniej 65% dostawa w partjach kwartalnych po 330 kg.;

500 kg. kaszy jęczmiennej dostawa jednorazowa;

500 kg. pęczaku dostawa jednorazowa;

500 kg. grochu wiktorja dostawa jednorazowa;

700 kg. bobu drobnego dostawa jednorazowa;

40.000 kg. ziemniaków dostawa 2 października 1933 r. i 2 kwietnia 1934 r.

3.000 kg. kapusty świeżej dostawa z początkiem października 1933 r.

1.000 kg. buraków ćwikłowych dostawa z początkiem października 1933 r.;

300 kg. żyta dostawa z początkiem października 1933 r.;

2.400 kg. słomy prostej dostawa 1.200 kg. w październiku 1933 r. i 1.200 kg. w marcu 1934 r.;

400 kg. mięsa wołowego dostawa tygodniowa po 10 kg.;

20.000 kg. węgla kamiennego Dąbrowieckiego lub Państw. Kopalni „Brzeszcze" dostawa jednorazowa w końcu listopada.

2.000 kg. drzewa sosnowego dostawa jednorazowa w m-cu październiku 1933 r

Oferty należy składać w zamkniętych i opieczętowanych kopertach z napisem „Oferta na żywność. Do naczelnika więzienia w Sosnowcu" w terminie do dnia 20 września 1933 r. godz. 12-ta.

Na zabezpieczenie dotrzymania oferty należy wpłacić wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy do depozytu Kasy i Urzędu Skarbowego w Sosnowcu.

Oferty osób, ubiegających się o dostawę mają zawierać:

1) powołanie się na ogłoszenie przetargu,

2) wyraźne oświadczenie, że oferent poddaje się zasadniczym warunkom przetargu,

3) żądaną sumę poszczególnych artykułów i ogólną sumę,

4) ilość oferowanych artykułów,

5) wzmiankę złożenia wadjum (kwit ze złożenia wadjum ma być dołączony do oferty),

6) wzmiankę o dołączeniu próbki artykułów (próbki należy dołączyć do oferty),

7) nazwisko, imię, dokładny adres oferenta i własnoręczny podpis.

Osoby zainteresowane mogą informować się o szczegółowych warunkach przetargu i dostawy u przewodniczącego komisji gospodarczej naczelnika więzienia w Sosnowcu.

Naczelnik Więzienia: *A. Wiejowski*

Naczelnik Więzienia w Częstochowie ogłasza nieograniczony przetarg na dostawę artykułów żywnościowych **od dnia 2 października 1933 r. do dnia 31 marca 1934 r.** w partjach na każde żądanie, franco magazyn Więzienia w Częstochowie, w ogólnej ilości:

2600	kg.	słoniny świeżej
1100	„	mięsa wołowego
90000	„	ziemniaków jadalnych
22000	„	mąki żytniej razowej
3000	„	kaszy jęczmiennej
1800	„	grochu Viktorja
1800	„	fasoli białej

Oferty należy składać w zamkniętych i opieczętowanych kopertach z napisem — „oferta na żywność”, do Naczelnika Więzienia w Częstochowie, wraz z próbką towaru, w terminie do dnia 30 września 1933 r. do godz. 12-ej.

Na zabezpieczenie dotrzymania oferty należy wpłacić wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy do depozytu Kasy I Urzędu Skarbowego w Częstochowie.

Osoby zainteresowane mogą informować się o szczegółowych warunkach przetargu i dostawy u Przewodniczącego Komisji Gospodarczej, Naczelnika Więzienia w Częstochowie.

Naczelnik Więzienia: *A. Łubkowski*
Podkomisarz

UNIEWAŻNIENIE ZAGUBIONYCH DOKUMENTÓW.

Lipiński Wacław, zam. w Skarżysku, ogł. o zagub. Nr samochodowego KL. 71962. wyd, przez Dyr. Rob. Publ. w Kielcach. (3—3)

Unieważnia się zagubioną książeczkę rejestracyjną samochodu KL. 72567, wyd. przez Dyr. Rob. Publ. w Kielcach na imię *Józefa Dworaczka* z Częstochowy. (3—3)

Kazimierz Wójcik, zam. w Busku-Zdroju, ogłasza o zagubieniu książeczki i tablic rejestracyjnych motocyklu Nr 13374. (3—3)

Moskwa Antoni, zam. w Skarżysku, ogłasza o zagubieniu tablic rejestracyjnych samochodu KL. Nr 1800, wyd. przez Dyr Robót Publicznych w Kielcach. (3—3)

Gustaw Kindt, zam. w Radomiu, ogłasza o zagubieniu pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych Nr 3049, wyd. przez Dyr. Rob. Publ. w Kielcach. (3-3)

Unieważnia się zagubione dokumenty, a mianowicie: 1) legitymację urzędniczą Nr 107/B, wydaną przez Urząd Wojewódzki Kielecki na imię *Antoniny Bałucińskiej* i 2) książeczkę Komunalnej Kasy Oszczędności Nr 1091 — na imię *Zenona Zielińskiego*. (3—3)

Unieważnia sie zagubione szoferskie prawo jazdy Nr 3253, wydane przez Dyr. Rob. Publ. w Kielcach, na imię *Marjana Smolińskiego*, zam. w Chmielniku. (3—3)

Zagubiony dowód rejestracyjny KL. 73841, wydany na imię *Stefana-Kazimierza Klembowskiego*, zam. w Będzinie — unieważnia się. (3—3)

Wanda Dajnowska zam. w Kielcach, ogłasza o skradzeniu jej dowodu osobistego, wyd. przez Magistrat m. Kielc, legitymacji urzędniczej, wydanej przez Urząd Wojewódzki Kielecki i książeczki Kasy Chorych w Kielcach Nr 36.888. (3-2)

Anna Kałuża, zam. we wsi Książnice W, gm. Koszyce, pow. pińczowskiego, ogłasza o zagubieniu dowodu osobistego Nr 9.310, wydanego przez Starostwo w Pińczowie. (3--2)

Salomea Szancerowa, zam. w Będzinie, ogłasza o skradzeniu jej legitymacji Nr 412/31, wydanej przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Krakowskiego. (3—2)

Zagubiony dowód tożsamości konia Nr 95.415, wyd. przez rej. Inspektora koni w Dęblinie na imię *Stanisława Drachala*, zam. w kol. Janów, gm. Góra Puławska, pow. kozienickiego — unieważnia się.

Fabryka Papieru i Młyny w Częstochowie, ogłasza o zagubieniu dowodu tożsamości konia Nr 780.518, który unieważnia się.

Wacław Szczepanik (r. 1907), zam. w Modrzejowie, ogł. o zagub. książeczki wojskowej, wydanej przez P.K.U Będzin.

Abram-Chaim Rajchman, zam. w Solcu, ogł. o zagubieniu zaświadczenia wojskowego, wyd. przez P. K. U. Wierzbnik.

Zagubiony dowód tożsamości konia Serja B. Nr 229.237, wyd. na imię *Wojciecha Trześniewskiego*, zam. we wsi Grzymała — unieważnia się.

Zelig Metal, zam. w Będzinie, ogł. o zagub. ks. wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kutno.

Głuski Zygmunt (r. 1903), zam. w Wierzbicy, gm. Tuczępy, pow. stopnickiego, zagubił książeczkę stanu słnżby oficerskiej, którą unieważnia się.

Unieważnia się zagubioną książeczkę wojskową, wyd. przez 10 Oddział Intendentury w Przemyślu na imię *Karola Weronowskiego* (r. 1903), zam. w Iłży.

Wasser Hersz (r. 1899), zam. w Sandomierzu, ogłasza o skradzeniu mu ks. wojskowej, wyd. przez P. K. U. Ostrowiec. Książeczkę tę unieważnia się.

Unieważnia się zagubioną ks. wojskową, wydaną, przez P. K. U. Pińczów na imię *Andrzeja Majora* (r. 1908), z Parchocina, gm. Pawłów, pow. stopnickiego.

Mikołaj Jabłoński (r. 1900), zam. w Prądniku Koszkiewskim, gm. Cianowice, pow. olkuskiego, ogł. o zagub. książeczki wojskowej, wydanej przez 7 Pnłk Saperów w Poznanin.

Icek Frohman, zam. w Zawierciu, ogłasza o zagub. zaświadczenia wojskowego, wyd. przez P. K. U. Będzin.

Zaginął dowód tożsamości konia Serji B Nr 671.914, wyd. firmie *St. Saski J. Saski i S-ka* w Ostrowcu n.Kamienną. Dowód ten unieważnia się.

Skradzioną legitymację nauczyc., wydaną przez Inspektorat Szkolny w Opatowie na imię *Janiny Wantuchówny* z Opatowa — unieważnia się.

Barycki Remigjusz, zam. w Kielcach, ogłasza o zag. pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych Nr 5.992, wyd. przez Dyr. Rob. Publ. w Kielcach.

Józef Stawiński, zam. w Łebkach, pow. częstochowskiego, ogłasza o skradzeniu mu legitymacji urzędowej Nr 922, wyd. przez Śląski Inspektorat Okręg. Straży Granicznej w Katowicach.

Zagubioną książeczkę wojskową, wydaną na imię *Piotra Błaszczyka*, zam. w Grodźcu — unieważnia się.

Władysław Chmielewski, zam. w Kielcach, ogłasza o zagub. świadectwa szkolnego z ukończenia Szkoły Powsz. im. Henryka Sienkiewicza w Kielcach. Powyższe unieważnia się.

Władysław Sawa (r. 1907), zam. w Skarżyskn-Kam. ogłasza o zagub. karty „mob.", wyd. przez P.K.U. Kielce.

Jakób Goldszajd, zam. w Kielcach, ogłasza o zagub. książeczki rejestracyjnej i pozwolenia na kursowanie samochodu K. L. 72.844. wyd. na imię *Edmunda Dziedzica* z Kielc.

Unieważnia się zagubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Końskie na imię *Józefa Chochowskiego* (r. 1897), zam. we wsi Brody, gm. Końskie, pow. koneckiego.

Biuro Dzienników i Ogłoszeń „Renoma" w Częstochowie, ogłasza o zagubieniu dowodu tożsamości klaczy Serji B Nr 244.348, wydanego na imię *Fabryki Chemicznej Dąbie* w Częstochowie.

Jerzy Zieliński, zam. w Kielcach, ogłasza o zagubieniu książeczki żeglarskiej Nr 63, świadectwa z ukończenia Szkoły Morskiej w Tczewie, oraz pokwitowania na zapłacony czynsz Albertowi Szlajzyngierowi za I i II kw. 1933 r.

Adres Redakcji i Administracji: Urząd Wojewódzki w Kielcach. Zamek. Tel. Nr 188.

Prenumerata za 1933 rok — 28 zł. — Numer pojedyńczy 1 zł. — Cena ogłoszeń: o zarejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 zł., o postępowaniu spadkowem pojedyńcze — 6 zł., zbiorowe po 3 zł. od każdego postępowania, o regulacji hipoteki pojedyńcze — 8 zł., zbiorowe — po 5 zł. od każdej nieruchomości, za wiersz szpaltowy lub jego miejsce 60 groszy, 1 szpaltę — 30 zł. 1 stronę dwuszpaltową 60 zł. Drobne ogłoszenia: 15 groszy za wyraz, najmniejsze ogłoszenie jednokrotne 4 zł. 50 gr., trzykrotne 12 zł. 50 gr.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe № 30.632 i potwierdzenie wpłaty nadsyłać do Administracji „Kieleckiego Dziennika Wojewódzkiego".

Druk. Kieleckiej Spółki Wydawniczej—ul. Sienkiewicza № 16.